

Κατά τον δαίμονα εαυτού

Εύη Βούλγαρη

Δύο άγρια, αταίριαστα χτυπήματα διέκοψαν τη μουσική. Τινάχτηκε. Χρειάστηκε δύο δευτερόλεπτα να καταλάβει που βρίσκεται.

«Ορφέα είσαι μέσα;» ακούστηκε η φωνή της Έλλης που χτυπούσε ανήσυχια την πόρτα.

«Ναι περίμενε λίγο, έρχομαι» είπε και άρχισε να ντύνεται με ό,τι έβρισκε στο πάτωμα.

«Καλά τι κάνεις; Είσαι άρρωστος; Τι γίνεται εδώ μέσα;» φώναξε η Έλλη και κάνοντας χώρο μαζεύοντας πεταμένα βιβλία και χαρτιά, άνοιξε τα παράθυρα. Το δωμάτιο γέμισε ήλιο.

«Από πότε κοιμάσαι; Γιατί δεν σηκώνεις το κινητό σου, δεν χτυπάει; Ανησύχησα»

«Συγγνώμη, έχει κλείσει από μπαταρία. Άργησα να κοιμηθώ χτες, δούλευα» είπε ο Ορφέας χωρίς να την κοιτάξει. Είχε πάρει την κιθάρα του στα χέρια κι έπαιζε μια μελωδία που σιγοσφύριζε.

«Να φτιάξω καφέ;» ρώτησε η Έλλη ενώ είχε ήδη αρχίσει να τακτοποιεί το δωμάτιο, και είχε ανοίξει την καφετιέρα.

«Δώσε μου λίγο χρόνο! Μη μιλάς για λίγο. Θα το ξεχάσω!» είπε απότομα και σφυρίζοντας τη μελωδία σημείωνε νότες στο χαρτί. Τα μάτια του πετούσαν σπίθες. Ίδρώτας, ρίγη, πυρετός. Κάτω από το φως, φαινόταν έξω από αυτόν τον κόσμο, όμορφος, εξωτερίκευε τις μέσα του φωνές στο χαρτί, χωρίς σκέψη, χωρίς κρίση. Μόνο άκουγε με αγωνία, με σπαραγμό την κραυγή της ψυχής του που έβρισκε τρόπο να μιλήσει.

Η Έλλη τον κοιτούσε απορημένη, ακίνητη. Δεν ήθελε να τον αποσπάσει, να τον σταματήσει.

Από μικρός όταν κολλούσε με κάτι δινόταν ολόκληρος, ξεχνιόταν, χανόταν ώρες ατέλειωτες. Αν και είχαν τα ίδια μάτια, το ίδιο χαμόγελο, τα ίδια μαλλιά ήταν το αντίθετο του. Συμπληρωματική του πάντα. Σταθερή, γλυκιά, αστεία κι αυτός παρορμητικός, απόμακρος, μελαγχολικός. Τον στήριζε τυφλά, σε όλα. Πάντα εκεί, σιγανά, στοργικά, συγκαταβατικά. Ακόμα και όταν αποφάσισε να αφήσει το μαθηματικό για να ασχοληθεί μόνο με τη μουσική, το μεγάλο του όνειρο, τον πόθο της ψυχής του, δεν τον έκρινε σαν όλους τους άλλους, ούτε και προσπάθησε να τον μεταπείσει. Μόνο του χαμογέλασε κι αυτός κατάλαβε. Χωρίς λόγια.

«Η μουσική δεν είναι δουλειά! Συμβιβάσου όπως όλοι μας. Συμβιβάσου για να αντέξεις σε αυτόν τον κόσμο! Κόψε τις επαναστατικές σου βλακειές, σταμάτα τις χαζομάρες, ωρίμασε επιτέλους! Τέλειωσε το πανεπιστήμιο, πάσε μια σταθερή δουλειά, βγάλε λεφτά, γίνε ανεξάρτητος, και μετά, στον ελεύθερο σου χρόνο, παίξε μουσική αν σου αρέσει τόσο πολύ! », φώναζε ο πατέρας ενώ έκλαιγε η μάνα πίσω του. Αλλά η Έλλη, δίπλα, του χαμογελούσε. Κι

αυτός ένιωθε πιο σίγουρος, πιο δυνατός. Θα κυνηγούσε χίμαιρες, αλλά δεν θα ήταν μόνος.

«Νομίζω πως χρειάζομαι λίγο καθαρό αέρα» είπε στην Έλλη και το βλέμμα του είχε επιτέλους εστιάσει πάνω της. Τα μάτια του όμως ήταν σκοτεινά, ψυχρά, πονεμένα. Κι αυτός γλωμός. Την παρακαλούσε, για αέρα, σιγουριά, επαναφορά.

«Αδερφούλη σήκω, πάμε να πιούμε καφέ έξω, να περπατήσουμε στην πόλη, έχει ωραία μέρα σήμερα. Να μου πεις και για το νέο σου τραγούδι. Ξέρεις πριν, όταν έγραφες μουσική, ήσουν πολύ, πολύ όμορφος.»

Ο Ορφέας γύρισε σπίτι αργά, ήρεμος και χαρούμενος. Ο ήλιος, ο αέρας του είχαν κάνει καλό, είχε άλλωστε να βγει από το σπίτι τέσσερις μέρες. Η θάλασσα μέσα του είχε ηρεμήσει, η δίψα είχε περάσει, η αγωνία είχε φύγει.

Το πρωί μια κοπέλα τον πλησίασε, του χαμογέλασε, του είπε ότι της αρέσουν τα τραγούδια του, οι στίχοι του, η μουσική του. Ο κόσμος έγινε πιο φωτεινός, πιο ζεστός για λίγο.

Η αδερφή του τον είχε ακούσει, τον είχε φροντίσει. Δεν ένιωθε μόνος πια, γαλήνευε, άφηνε για λίγο στις πλάτες της το βάρος, τη σιγή, τη μοναξιά του.

Άνοιξε το μικρό μαύρο τετράδιο με τα ποιήματά του. Μάζεψε τα σκόρπια χαρτιά με τις νότες που είχε γράψει το πρωί. Πήρε μια βαθιά ανάσα και κάθισε στο πιάνο. Τα χέρια του ήταν κρύα, η μελωδία ξένη, οι ήχοι νεκροί. Έκλεισε τα μάτια και συνέχιζε. Οι ώρες περνούσαν, οι σκιές μεγάλωναν, οι ήχοι ζωντάνευαν. Τρικυμία στο μυαλό του. Διψούσε αλλά συνέχιζε. Μία αιώνια, απέραντη αγωνία τον αγκάλιασε κι ανατρίχιασε. Η οδύνη αυτής της αγωνίας έγινε ηδονή που τον μέθυσε. Τότε οι νότες και οι λέξεις γίναν ένα. Μινόρε. Η συγχορδίες της θλίψης. Η έλλειψη. Σταμάτησε για λίγο. Βαθιά ανάσα και ξεκίνησε.

*Little prince was walking for days
Crossing the borders breaking the chains
Dreaming of sun and the days to come
Tears in the rain fears that remain*

*Little prince was carrying his time
Walking alone towards the light
His mission to tell that no one forget*

The world's sublime and greatest crime

*Little prince was breaking the wall
That hides money and a fake rotten world
Making a hole to escape the war
Bring life, bring hope and save us all*

Πρώτα τα κρουστά, μετά το μπάσο. Μετά την κιθάρα και το πιάνο. Πρόσθεσε τα σαξόφωνα και τις τρομπέτες. Μηχανικά, χωρίς να σκέφτεται, πηγαία. Αρμονία. Τέλος τη φωνή. Ο Ορφέας τραγουδούσε χαμογελαστός. Ακόμα και τους πιο λυπητερούς στίχους, πάντα όταν τραγουδούσε τους έλεγε χαμογελώντας. Τα χείλια του, οι συσπάσεις του προσώπου του, τα μάτια του, χαμογελούσαν.

Ήταν τέσσερις το πρωί όταν έστειλε το τραγούδι στην μπάντα. Ανακουφισμένος, ξάπλωσε με τα μάτια ανοιχτά. Κοιτούσε τις σκιές στο ταβάνι. Τα χέρια του ακόμα έτρεμαν και η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί, δεν ήθελε. Υπερένταση. Ονειρευόταν με τα μάτια ανοιχτά.

Έκλεισε τα μάτια. Συναυλία. Ψηλαφούσε στο σκοτάδι. Άκουγε μόνο φωνές, χειροκροτήματα. Αυτός ο ήχος της κιθάρας, αυτή η φωνή. Τώρα έβλεπε καθαρά. Οι Doors στη σκηνή. Ψιθύριζε κι αυτός το People are Strange, σιγανά, διστακτικά. Η συναυλία όμως δεν ήταν σαν τα βίντεο που είχε δει. Δεν βρισκόταν στο 1967, ήταν στο σήμερα. Οι γύρω του τον τύλιγαν σαν θάλασσα. Τραγουδούσαν. Τραγουδούσε κι αυτός. Ένωσε την φωνή του με τον κόσμο. Η φωνή του κόσμου. Ο παλμός δυνατός. Χοροπηδούσε. Ένιωθε ευτυχισμένος.

Μετά ακούστηκε ένα τραγούδι άγνωστο, διαφορετικό. Ο κόσμος γύρω του παραληρούσε. Οι νότες εμφανίζονταν μπροστά του, ζωγραφίζονταν στα μάτια του μία μία. Τις μύριζε, τις άγγιζε. Κάθε μία τους είχε κι άλλο άρωμα, άλλο χρώμα. Έλιωνε από συγκίνηση, έκλαιγε από ευτυχία. Η μουσική συνέχιζε, δυνατότερη. Δεν ήθελε, δεν έπρεπε να τελειώσει. Αν υπήρχε παράδεισος, ήταν αυτός, τον είχε βρει. Η αρμονία του σύμπαντος. Η ενοποίηση των δυνάμεων. Η θεωρία χορδών. Η εξήγηση που πάντα αναζητούσε, η μουσική.

Άνοιξε τα μάτια μα η μουσική ήταν ακόμη εκεί. Άρπαξε το κινητό. Πάτησε το κουμπί της ηχογράφησης και τραγούδησε τη μελωδία. Δεν έπρεπε να την ξεχάσει. Μετά τους στίχους στο ρεφρέν. Ανάσαινε βαθιά. Η καρδιά του στο στήθος τον πονούσε. Αν μπορούσε να δώσει κάπως την ψυχή του, να τη μοιράσει σε κομμάτια, να εξηγήσει την αγάπη, την απώλεια, την αγωνία, τον πόθο, τον πόνο, ήταν όλα εκεί.

Εκείνο το πρωί το πέρασε ακούγοντας Doors. Έψαχνε να βρει τη μελωδία. Αν κάπου την είχε ξανακούσει, ή αν το υποσυνείδητο του πάλι του έπαιζε παιχνίδια. Που είχε ξανακούσει αυτή τη μουσική; Πήρε

και τον Γιώργο τηλέφωνο να ρωτήσει. Του έπαιξε τη μελωδία και περίμενε όλο αγωνία.

«Ρε συ Ορφέα είναι τέλειο. Απλά τέλειο.»

«Ναι, όμως σου θυμίζει κάτι; Σου θυμίζει κάποιο γνωστό τραγούδι; Ακούω τη μουσική στο κεφάλι μου. Την ακούω συνέχεια μέσα στο κεφάλι μου!»

«Αν συνεχίσεις έτσι, πάμε για δίσκο. Τελικά έχουμε πρόβα σήμερα;»

«Πάμε μία βόλτα καλύτερα; Ζαλίζομαι...»

Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου. Κάθε χρόνο τέτοια μέρα, γράφω ένα γράμμα στον εαυτό μου. Έχω μαζέψει ήδη δέκα γράμματα. Θα τα διαβάζω όσο μεγαλώνω για να βλέπω αν είμαι ο ίδιος άνθρωπος ή αν αλλάζω. Αν θα με αναγνωρίζω. Κι αν είμαι περήφανος γι' αυτό που θα έχω γίνει. Κοιτάζω τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Μέσα του δεν βλέπω μόνο εμένα. Βλέπω πολλά είδωλα, κι όλα δικά μου. Αυτό που νομίζω πως είμαι τώρα, αυτό που θυμάμαι πως ήμουν κάποτε και τους πολλούς πιθανούς άλλους που ίσως γίνω. Βλέπω εμένα γνωστό, μεγάλο, διάσημο καλλιτέχνη. Ευτυχισμένο. Βλέπω εμένα άσημο, άσχημο, γερασμένο, μόνο. Δυστυχισμένο. Τι φοβάμαι πιο πολύ; Ποιος ξέρει τι μέλλον διάλεξε για μένα η μοίρα. Η μοίρα που με τσάκισε.

Η μοίρα, τι περίεργη λέξη. Λες και κάποιος άλλος καθορίζει από πριν τις ζωές μας. Ρίχνει το ζάρι κι ό,τι λάχει. Στη μαριονέτα που κουνάει πάνω κάτω χέρια και πόδια. Κι ανοιγοκλείνει που και που το στόμα. Στον τραγικό ήρωα που το μαντείο όρισε να σκοτώσει τον πατέρα του και να παντρευτεί τη μάνα του. Στον Ορφέα που αναζητούσε μάταια την Ευρυδίκη του στον Άδη.

Πάντα πάλευα να ξεφύγω από αυτό, το ρηχό μέλλον που είχαν άλλοι διαλέξει για μένα, το τακτοποιημένο, το συμβατικό. Έσκαβα, έσκαβα βαθιά, αναζητούσα στο χώμα τις ρίζες που θα με κάνουν να σταθώ όρθιος, να χτίσω λίγο λίγο τη ζωή μου, περιπατητής άγνωστων δρόμων, ονειροβάτης ποετιάστρος της δεκάρας. Πάντα ζητούσα την ελευθερία.

Ποιος είμαι εγώ άραγε, τι διαφορετικό έχω; Πως να ξεχωρίσω από τους άλλους; Επειδή κάνω τον βαθύ μου πόνο μουσική και την απώλεια ποίημα; Επειδή η μουσική μου τρυπάει το μυαλό, με βυθίζει στην άβυσσο και θέλω να φωνάζω να σωθώ; Επειδή έτσι με αυτόν τον τρόπο δίνω στο χάος σχήμα;

Ο παραλογισμός του κόσμου, ή ο δικός μου; Πως θα αγγίξω τους μεγάλους, τις θείες φωνές που γαληνεύουν την ψυχή μου; Ποιος θα μου κρατήσει το χέρι, πραγματικά, να με νιώσει όμως βαθιά; Το ξέρω, είναι βαριά η ζωή να την κουβαλάς μόνος. Κι εγώ που δεν γεννήθηκα μόνος, να αναζητώ την ελευθερία μα να φοβάμαι τόσο τη μοναξιά. Παράλογο συναίσθημα. Με διαλύει, με συντρίβει. Και η απώλεια να γίνεται η πιο

μεγάλη μου έμπνευση. Να κυνηγάω σκιές. Η απύουσα παρουσία των ονείρων μου. Μισός εδώ και μισός εκεί. Μισός εκεί.

Το τηλέφωνο χτύπησε και διέκοψε τον μονόλογό του. Έμεινε να κοιτάει τον καθρέφτη θλιμμένος. Έκλεισε το μαύρο τετράδιο και σήκωσε το τηλέφωνο. Ήταν ο Γιώργος.

«Που είσαι, κατέβα, είμαι από κάτω με τ'αμάξι. Οι άλλοι έχουν ήδη μαζευτεί. Θες να χάσεις το πάρτυ σου;» του είπε γελώντας.

«Δώσε μου δύο λεπτά, κατεβαίνω»

«Έλα καλλιτέχνη, σου έχω κι ευχάριστα νέα, κατέβα. Και φέρε και την κιθάρα σου!»

Ήταν όλοι εκεί, μαζεμένοι. Ο Ορφέας κι η Έλλη σβήσανε δύο ίδιες τούρτες με 26 κεριά. Ευχήθηκε κάτι από τα όνειρα του να γίνει πραγματικότητα. Κάτι. Χαμόγελα, φωνές παντού. Η Έλλη όπως πάντα έλεγε αστεία και ιστορίες, όλοι γελούσαν. Ο Ορφέας προσπαθούσε να κρατήσει το συναίσθημα ευφορίας και ζεστασιάς που ένιωθε. Θα μπορούσε να κλείσει τα μάτια του και να κοιμηθεί. Του άρεσε η φασαρία, οι φωνές. Διώχνανε την ησυχία που τόσο φοβόταν. Μόνο που τον ενοχλούσε ο καπνός και τον έτσουζαν τα μάτια. Το αλκοόλ τον είχε ζαλίζει.

«Ορφέα, δώρο θα πάρεις μόνο αν μας παίζεις ένα τραγούδι»

«Να σας παίξω, αλλά πάμε έξω στα βραχάκια. Θέλω να βλέπω την Αθήνα από ψηλά.» ο Ορφέας χαμογέλασε και σηκώθηκε. Πήρε την κιθάρα του στον ώμο και βγήκε έξω.

Τα βραχάκια, το αγαπημένο του μέρος σε ολόκληρο τον κόσμο. Τα μάτια του δεν χορταίνουν την Ακρόπολη κι από κάτω την Αθήνα. Εκεί κάποιες φορές έπαιζε μουσική μόνος, άλλες για φίλους και άλλες έβρισκε άγνωστους μουσικούς του δρόμου και ξενυχτούσαν μαζί ανταλλάσσοντας μύτερες, μουσικές και ιστορίες.

«Έλα παίξε μας το καινούριο που έγραψες χτες και δεν μας το έχεις στείλει ακόμα» ζήτησε η Έλλη.

«Νομίζεις ότι δεν ξέρουμε τι κάνεις; Αλήθεια, ποια είναι η κοπέλα που θες να ρίξεις και είσαι τόσο παραγωγικός τελευταία, γιατί δεν την κάλεσες σήμερα;» ρώτησε ο Νίκος.

«Ποια κοπέλα; Τι εννοείς; Πως σου ήρθε αυτό;» παραξευτέθηκε ο Ορφέας.

«Έλα μη θυμώνεις, είσαι πολύ παραγωγικός όταν είσαι ερωτευμένος, δεν θυμάσαι παλιά;» συνέχισε ο Νίκος κλείνοντας το μάτι στον Γιώργο. Ο Ορφέας ταραχτήκε. Σηκώθηκε και κάθισε λίγο πιο μπροστά, σε ένα βράχο, μόνος. Πήρε την κιθάρα του στα χέρια.

«Έχει περάσει καιρός από τότε. Σαν αιώνας μου φαίνεται. Οι πιο όμορφες μέρες.» είπε ενοχλημένος ο Ορφέας και στο μυαλό του ήρθε

η Άννα. Και μια νύχτα σαν κι αυτή πριν από χρόνια που κάθονταν μαζί στα βραχάκια, αθάνατοι, ερωτευμένοι και κοιτούσαν το φεγγάρι.

«Λοιπόν Ορφέα, τότε που ήσουν πολύ παραγωγικός ήταν που ηχογραφήσαμε το δίσκο. Και έχει περάσει καιρός όπως είπες. Δεν θα έπρεπε να το επαναλάβουμε; Αυτό είναι το δώρο μας! Από Δευτέρα ξεκινάμε ηχογράφηση! Όλα πληρωμένα! Έχουμε μια βδομάδα το στούντιο να ηχογραφήσουμε. Οκτώ τραγούδια ήδη έτοιμα. Αριστουργήματα! Προλαβαίνεις άλλα δύο μέσα στο σαββατοκύριακο;» του είπε ο Γιώργος ενθουσιασμένος, σηκώθηκε και τον χτύπησε στην πλάτη. Μετά γύρισε και φίλησε την Έλλη.

Ο Ορφέας τους κοίταξε, τους χαμογέλασε και έκανε αυτό που ήξερε καλύτερα. Μίλησε με στίχους κι εκφράστηκε με μουσική. Όπως πάντα. Κάτω από τα αστέρια. Δίπλα οι φίλοι του, στα χέρια του η κιθάρα, στα πόδια του η Αθήνα.

Ο Ορφέας περπατούσε μόνος στην Αρεοπαγίτου. Του άρεσε να κάνει βόλτες και να σκέφτεται. Πάντα, σ' αυτές τις μοναχικές μεγάλες βόλτες παρατηρούσε τους ανθρώπους κι έβρισκε μουσική, έντυνε την στιγμή σαν να γράφει το soundtrack. Αόρατος παρατηρητής της ζωής των άλλων.

Αυτή τη φορά, ήταν μόνος. Δεν συνάντησε κανέναν. Σαν να είχε σταματήσει ο χρόνος. Κανένας ήχος πουθενά. Μόνο σιωπή, ακινησία. Κοίταξε ψηλά. Η Ακρόπολη ήταν εκεί, στη θέση της. Ηρέμησε. Ανέβηκε στα βραχάκια. Δύο κιθάρες σπάραζαν και τον καλούσαν κοντά τους. Blues. Πλησίασε.

Δεν ήταν δύο κιθάρες, ήταν μία. Γυρισμένος πλάτη, ένας μαύρος κιθαρίστας. Δεν μπορούσε να τον δει καλά μες το σκοτάδι.

*I went down to the crossroads, fell down on my knees
Down to the crossroads, I fell down on my knees
Asked the Lord for mercy, "Save me if you please"**

Crossroads, δύο κιθάρες σε μία. Σκοτάδι. Ο Ορφέας ανατρίχιασε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά σαν τρελή. Ο Robert Johnson. Δεν ήξερε τι να πει. Ήθελε τόσα να ρωτήσει κι όμως δίσταζε. Μόνο άκουγε για ώρα. Τη μουσική, τη μουσική του διαβόλου. Και του άρεσε τόσο. Κολασμένα. Ξαφνικά η μουσική σταμάτησε.

«Πολλά είπαν για μένα. Γελάω ακόμη με την ιστορία για το σταυροδρόμι, τον διάβολο και την ψυχή μου. Ήταν λίγο περίεργη για μένα η υστεροφημία αλλά με έφερε εδώ. Μ' αρέσει να κοιτάω τον κόσμο από ψηλά και να παίζω μουσική. Για πάντα, για όσο λένε ακόμη

το όνομά μου» είπε ο κιθαρίστας χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει τον Ορφέα.

«Δεν πούλησες δηλαδή την ψυχή σου στον διάβολο; Δεν σε έμαθε αυτός να παίζεις κιθάρα; Στο σταυροδρόμι;» ο Ορφέας ρώτησε όλο αγωνία.

«Θεός, διάβολος... το ίδιο δεν είναι; Οι άνθρωποι ψάχνουν πάντα μια εξήγηση σε όλα. Προσπαθούν να εξηγήσουν τα πάντα. Και πάντα θα βρίσκουν μια ιστορία να λένε. Είναι ένοχοι από την πρώτη μέρα που αναπνέουν. Σκλάβοι από τη γέννησή τους. Όχι όμως για το προπατορικό αμάρτημα. Είναι ένοχοι γιατί θεοποιούν ότι τους φθείρει και ψάχνουν απελπισμένα μια ελπίδα, μία εξήγηση, ένα νόημα σε ό,τι τους συντρίβει. Άλλοι αυτό το λένε θεό, άλλοι διάβολο. Άλλοι βρίσκουν το νόημα στη ζωή, στη μουσική, στην τέχνη, στον έρωτα, στα λεφτά κι άλλοι στον θάνατο περιμένοντας το μετά, γιατί η ζωή δεν τους αρέσει. Άλλοι βρίσκουν το νόημα στην ανυπαρξία.»

«Που είμαστε; Γιατί μπορώ να σου μιλάω και να σε ακούω; Στην κόλαση ή στον παράδεισο;»

Ο κιθαρίστας ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Γελούσε για ώρα, περίεργα, δυνατά, σατανικά.

«Κόλαση, παράδεισος. Μικρέ μου, αυτές οι λέξεις δεν υπάρχουν. Τις φτιάξαν οι άνθρωποι σαν τόπους βασανιστηρίων ή ανταμοιβής και βάλαν κι έναν διάβολο ή έναν θεό να ορίζει. Η λογική τους, ή μάλλον ο παραλογισμός τους, τους επέβαλε να υπάρχει κι ένας τόπος, κι έτσι τον βρήκαν. Η λογική τους αυτή είναι ένας μαζικός μύθος, ένα μεγάλο θέατρο, ένα τσίρκο που τυφλά αποδέχονται. Βασανίζονται στην κόλαση της ζωής τους μόνοι, από την αρχή. Από φόβο για το τέλος. Και βασανίζονται ως το τέλος. Αλλά σε αυτό το τέλος κανένας δεν βρήκε κάτι. Και τότε είναι αργά να γυρίσει να το πει στους άλλους. Αργά να ξαναρχίσει, αργά να ξαναζήσει. Μόνοι μας γεννιόμαστε, μόνοι μας πεθαίνουμε. Πφφφ όλα. Ανυπαρξία, καπνός, στάχτη. Εκτός κι αν...»

«Εκτός; Εκτός κι αν τι;» ο Ορφέας είχε παγώσει. Κρύος αέρας τον είχε τυλίξει. Πάλευε να ανασάνει. Κουνούσε δεξιά κι αριστερά τα χέρια του να διώξει την ομίχλη. Να βλέπει καλύτερα καθώς η ομίχλη τον σκέπαζε. Πνιγόταν.

Ο άντρας άρχισε να παίζει μουσική ξανά. Η ομίχλη πύκνωνε σε κάθε νότα. Σε λίγο πρόσθεσε.

«Σαν κι εσένα ήμουν κι εγώ κάποτε. Αναζητούσα την ελευθερία. Κι έχασα τα πάντα, την γυναίκα μου, τον γιο μου. Μόνο η μουσική έμεινε. Ήθελα να γυρνάω και να παίζω μουσική. Να παίζω κιθάρα, να τραγουδάω κι οι άλλοι να με ακούνε. Κανείς ποτέ δεν παίζει μόνο για τον εαυτό του. Όλοι ψάχνουν την αναγνώριση, τον θαυμασμό, τη δόξα.

Όλοι θέλουν να γνωρίζουν οι άλλοι το όνομά τους. Το όνομά τους, τ' ακούς;

Τι κι αν πεθάνεις στα 27, τι κι αν πεθάνεις στα 90. Θα πεθάνεις, θα χαθείς. Η ζωή είναι μία, εσύ διαλέγεις πως θα την ζήσεις, κανέναν άλλος, κανέναν θεός, κανέναν διάβολος. Το μεταίχμιο όμως είναι άλλο. Εκεί μόνο οι μεγάλοι. Όσοι δεν νικήθηκαν από τη ζωή. Όσοι δεν συνήθισαν. Οι πιο πολλοί καταραμένοι. Υπέφεραν πολύ. Υπέφεραν γιατί δεν ζούσαν στη γη. Ήταν πάντα στο μεταίχμιο. Στο μεταίχμιο.»

Ο Ορφέας δεν μπορούσε πλέον να αναπνεύσει. Δεν υπήρχε άλλος αέρας. Η καρδιά του είχε παγώσει. Δεν μπορούσε ούτε να σκεφτεί. Άσπρη, πηχτή παγωμένη ομίχλη σκέπασε τα πάντα. Σκοτάδι.

Είχε μουδιάσει ολόκληρος. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι προσπαθούσε να δει μες το σκοτάδι. Στα χέρια του είχε την κιθάρα. Αλλά χίλιες καρφίτσες τον τρυπούσαν και δεν μπορούσε να κουνηθεί. Τα δάχτυλα του παγωμένα, ακίνητα, νεκρά.

Η επόμενη εβδομάδα κύλησε σαν σε όνειρο. Μουσική, μόνο μουσική. Ηχογραφούσαν στο στούντιο. Ο Ορφέας κιθάρες, πλήκτρα και φωνή. Ο Γιώργος μπάσο κι ο Νίκος τύμπανα. Ήταν ενθουσιασμένοι, εκστασιασμένοι, δεν έπαιζαν όπως παλιά, κάτι είχε αλλάξει. Δίναν όλοι την ψυχή τους. Πιο πολύ ο Ορφέας.

Τα τραγούδια τους κραυγές αγωνίας στην άγωνα έρημο. Ο πρώτος έρωτας ο απραγματοποίητος. Η τελευταία ανατολή του κόσμου. Βυθομετρούσαν με ήχους, ψιθύρους και φωνές τον πόνο, το παράλογο, την αδικία, την ανισότητα γύρω τους. Αναζητούσαν έναν τρόπο, μία διέξοδο να μιλήσουν όχι μονάχα για τον εαυτό τους μα και για τους άλλους. Οι στίχοι δεν ήταν ωραίες λέξεις με ρίμα που έδεναν αρμονικά με τη μουσική. Ήταν καρφιά στα χέρια, γυαλιά στη γλώσσα, μαχαίρια στην καρδιά. Η μουσική τους, η μελωδία της αγωνίας, η αρμονία του χάους, ο ρυθμός του πόθου. Γεύση αθανασίας.

Όταν τέλειωσαν το τελευταίο τραγούδι, μετά από πέντε μέρες αϋπνίας, αλλαγών κι επαναλήψεων ένιωθαν εξαντλημένοι.

«Νομίζω πως είναι ό,τι καλύτερο έχω ακούσει τον τελευταίο καιρό» είπε ο Νίκος.

«Κάπως έτσι πρέπει να ένιωθαν μόλις τέλειωσαν το Dark Side of the Moon» φώναξε ο Γιώργος.

«Νομίζω πως χρειάζομαι λίγο αέρα» αναστέναξε ο Ορφέας και λιποθύμησε.

Εύπνησε στο σπίτι της Έλλης και του Γιώργου. Η αδερφή του καθόταν δίπλα του και του κρατούσε το χέρι. Του χαίδευε τα μαλλιά και τον τάζε με το ζόρι. Του μιλούσε.

«Άκουσα τα τραγούδια. Είναι εξαιρετικά, η μουσική υπέροχη! Δεν ξέρω, δεν μπορώ να τα κατατάξω σε ένα είδος. Μπλέκουν τα μπλουζ με τη ροκ, έχουν στοιχεία ηλεκτρονικής και τζαζ, folk ήχους, μέχρι και ρεμπέτικο μου θύμισε ένα τραγούδι. Οι στίχοι μελαγχολικοί μα τόσο ποιητικοί! Ξεπέρασες τον εαυτό σου. Ή μάλλον βρήκες τον εαυτό σου.»

Ο Ορφέας την άκουγε. Της χαμογελούσε. Η καρδιά του ηρεμούσε. Είχε ανάγκη την αποδοχή, τον θαυμασμό της Έλλης πιο πολύ από οποιουδήποτε άλλου στον κόσμο. Κάπου μέσα του βαθιά ένιωθε πως ένα μέρος, ένα μικρό κομμάτι της ψυχής του, το πιο λογικό, το κρατούσε και το φύλαγε η Έλλη. Κι ήθελε να μη το χάσει, να είναι σε αρμονία μαζί του για να τον επαναφέρει.

Ο Γιώργος έπαιζε με το πικάπ. Μακριά. Έβαζε μουσικές, μα δεν μιλούσε. Οι ώρες περνούσαν. Άλλαζε δίσκους, εποχές, μα δεν έλεγε κουβέντα. Jimi Hendrix, Janis Joplin, Jim Morrison, Kurt Cobain, Robert Johnson, Any Winehouse. Αυτά άκουγε. Και ξανά από την αρχή.

Κάποια στιγμή μίλησε. Από την άλλη άκρη. Η φωνή του ήταν διαφορετική, σκληρή, ατσάλι.

«Ορφέα προσπαθώ μέρες να καταλάβω. Σε κοιτάζω τόσο καιρό από μακριά, παρατηρητής της ζωής σου και βλέπω πόνο, πολύ πόνο κι οργή. Για τον κόσμο, την κοινωνία, τον εαυτό σου. Κυρίως τον εαυτό σου. Παλιότερα, εξωτερίκευες την οργή, πορείες, κείμενα, παρεμβάσεις, διαμαρτυρίες. Τώρα μόνος σου, παλεύεις με στίχους στο χαρτί και νότες στην κιθάρα. Δεν βγαίνεις πια στο δρόμο, δεν μιλάς με τους άλλους. Χάθηκες. Δεν ξέρω ποιον Ορφέα προτιμώ. Όταν παίζουμε μαζί μουσική, σε νιώθω πιο κοντά, αλλιώς σε χάνω. Είσαι ένα μεγάλο αίνιγμα. Και με φοβίζεις.» είπε χωρίς να τον κοιτά και σώπασε.

«Είσαι ο μόνος από τον οποίο δεν περίμενα να ακούσω αυτές τις λέξεις. Μαζί παίζαμε, μαζί, όχι μόνο άκουσες τα τραγούδια αλλά τα ένιωσες. Αν δεν μπορείς να με καταλάβεις εσύ, τότε ποιος; Τι να περιμένω από όλους τους άλλους;» φώναξε ο Ορφέας απογοητευμένος. Πως να μιλήσει σε άλλους με μουσική, αν αυτός που καλεί συνοδοιπόρο κλείνει τα μάτια;

«Προσπαθώ να σε καταλάβω, αλήθεια. Είμαι μαζί σου, προσπαθώ, αλλά μου φεύγεις. Νιώθω ότι και μαζί που είμαστε, τώρα, δεν είσαι εδώ, ο νους σου τρέχει. Τα τραγούδια σου είναι τέλεια, έχουν κάτι διαφορετικό, ιδιαίτερο, αγγίζουν λεπτότατες χορδές. Με συγκλονίζουν. Θα τα ετοιμάσω, θα τα ανεβάσω όλα στο ίντερνετ όπως κανονίσαμε. Ο

δίσκος θα κυκλοφορήσει. Αλλά θέλω να σου πω κάτι. Όταν σε έβλεπα να τραγουδάς, να λιώνεις, ένιωθα έναν πόνο στην καρδιά. Ορφέα, ο κόσμος δεν είναι μόνο μαύρος, είναι και φωτεινός καμμιά φορά. Κάθε τραγωδία έχει στο τέλος κάθαρση. Στα τραγούδια σου όμως, δεν υπάρχει κάθαρση. Δεν υπάρχει τίποτα αισιόδοξο, τίποτα φωτεινό, καμία διέξοδος. Αναζητάς τη λύπη, αυτό είναι!

Η Άννα είναι ακόμα; Αυτή σε πληγώνει; Πρέπει να ξεχάσεις! Δεν μπορείς να τυραννιέσαι άλλο! Δεν φταις εσύ! Άστη να φύγει! Έχουν περάσει τρία χρόνια! Βγες έξω στο φως, υπάρχουν κι άλλες κοπέλες! Βγες έξω να ζήσεις! Να αγαπήσεις! Δεν σου αξίζει όλο αυτό το μαρτύριο.»

Η Έλλη άκουγε αλλά δεν μιλούσε. Κοιτούσε μία τον έναν μία τον άλλον. Τόσο καιρό εθελουφλούσε. Τώρα έπρεπε να διαλέξει. Ίσως η αποδοχή της έσπρωχνε τον Ορφέα στο σκοτάδι. Η σιωπηλή βοήθεια στην παραπλάνηση. Η επιβεβαίωση στην μοναξιά. Η εμπιστοσύνη της κλονίστηκε. Ίσως τόσο καιρό, έκανε λάθος.

Ο Ορφέας προσπαθούσε να ηρεμήσει. Οι γροθιές του σφιγμένες.

«Είμαι ένας βλάκας! Εγώ φταίω! Περίμενα με τη μουσική μου να μοιράσω τη ψυχή μου, να μιλήσω. Είναι ο μόνος τρόπος που έχω να μιλώ. Μόνο έτσι βρίσκω φωνή! Ο κόσμος είναι άδικος, είναι παράλογος! Δεν είναι φωτεινός όπως θες να πιστεύεις! Άνθρωποι πεθαίνουν! Πεθαίνουν! Οι δυνατοί εξουσιάζουν! Παντού πόνος, ανισότητα, αδικία. Καταναλωτισμός και ψέματα! Βαρετή, θανατερή επανάληψη. Πέντε μέρες δουλειάς, δύο ξεκούρασης και φτου κι απ' την αρχή! Ως το τέλος! Αναζητώ το νόημα όλων αυτών! Το νόημα στη συνήθεια, το νόημα στην αδιαφορία, το νόημα στον πόνο. Πνίγομαι! Γι' αυτά μιλώ στους στίχους μου, δεν μιλώ για μένα, μιλώ για το θάνατο! Βλέπω όλη μέρα το θάνατο γύρω μου, όχι τη ζωή, βλέπω την αγωνία για επιβίωση. Όλοι γύρω μοιρολάτρες, όλοι περιμένουν τον θεό να τους σώσει! Έρμια, αβοήθητοι! Ελπίζουν μόνο να τους σώσει κάποιος άλλος, έτσι, μαγικά! Η ζωή όμως, τους λιώνει σαν οδοστρωτήρας. Όλους μας λιώνει! Δεν υπάρχει θεός, δεν υπάρχει παράδεισος! Μόνοι μας θα σωθούμε!»

«Ορφέα σταμάτα! Δεν θα σώσεις εσύ τον κόσμο! Μην είσαι τόσο αφελής, τόσο ονειροπόλος! Η δική σου ζωή χάνεται! Τώρα! Δεν το βλέπεις; Κάνε κάτι! Εσύ πρέπει να βοηθήσεις τον εαυτό σου! Άσε την Άννα να φύγει επιτέλους!» φώναξε ο Γιώργος κι η φωνή του, επιβλητική, συμβιβασμένη, του θύμιζε τον πατέρα.

«Με πλήγωσες πολύ με όσα μου είπες. Η Άννα! Μου μιλάς έτσι για την Άννα! Την κατηγορείς! Δεν σου το επιτρέπω! Με σκοτώνει αυτό, δεν το καταλαβαίνεις; Τόση μοναξιά...»

Σταμάτησε τη φράση του. Οι τελευταίες λέξεις βγήκαν όλο αγωνία, βαθιά, απελπιστική. Κοίταξε την Έλλη. Μόνο αυτή, μόνο αυτή σε ολάκερο τον κόσμο μπορούσε να τον νιώσει. Αναζητούσε τα μάτια της,

την κατανόηση, το μικρό κομμάτι της ψυχής του που αυτή φυλούσε. Το χαμόγελό της που θα έσπαζε την αγωνία, την θλίψη, τη μοναξιά του.

Αυτή όμως δεν του χαμογέλασε. Έμεινε ανάμεσά τους, ακίνητη, μετέωρη, να κοιτάει το κενό.

Του Ορφέα του φάνηκε πως αυτή η στιγμή κράτησε αιώνια. Μαύρο σκοτάδι, θυμός. Το βλέμμα του θόλωσε.

Μάζεψε τα πράγματά του, πήρε την κιθάρα του στον ώμο, τα καλώδια, τα πετάλια, τον ενισχυτή και βγήκε γρήγορα στο δρόμο χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Ήταν πολύ αναστατωμένος όταν έφυγε. Έξω βροχή. Φοβήθηκε για τα πράγματα, έψαξε γρήγορα ταξί. Στο ραδιόφωνο μεταμεσονύχτια σκυλάδικα. Ήθελε να φωνάξει. Έμπηξε τα νύχια στο αριστερό του χέρι. Ο πόνος τον πλημμύρισε. Σκεφτόταν. Βαθιά ατέλειωτη μοναξιά που σε ισοπεδώνει. Ένα ψηλό πελώριο τείχος. Ο κόσμος γύρω γκρεμιζόταν. Αλλά το τείχος εκεί. Να τον κυκλώνει. Ήθελε τόσο να μοιραστεί το βάρος. Όταν παίζανε με τον Γιώργο μουσική, ένιωθε ευτυχισμένος. Που βαδίζανε μαζί, σκαρφάλωναν παρέα, του έδινε το χέρι και βλέπανε μαζί το μονοπάτι, την κορφή του βουνού. Που ήταν το λάθος; Και η Έλλη; Γιατί δεν μίλησε; Γιατί δεν τον υπερασπίστηκε όπως πάντα;

Μπήκε σπίτι, άφησε τα πράγματα και κάθισε στο πιάνο. Το φως κλειστό. Άρχισε να παίζει.

*“I’ve got a little black book with my poems in.
I’ve got thirteen channels of shit on the TV to choose from.
I’ve got a grand piano to prop up my mortal remains.
I’ve got wild staring eyes
I’ve got a strong urge to fly,
But nowhere to fly to...”***

Έπαιζε για ώρα. Άλλαζε τους στίχους. Έψαχνε παρηγοριά, μια λύση, διέξοδο. Έξω ξημέρωνε. Σηκώθηκε από το πιάνο και είδε την ανατολή. Χρώματα που γεμίζουν τις αισθήσεις πλημμύριζαν το σύμπαν. Η εντροπία γέμιζε το βαθύ σκοτάδι, έσπαγε τη σιωπή. Άκουσε τα πουλιά να τραγουδάνε. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Πώς είχε γίνει τόσο ευαίσθητος; Δεν του άρεσε ο εαυτός του, δεν τον αναγνώριζε.

Ξάπλωσε και περίμενε να χαθεί στο όνειρο. Περίμενε μουσικές, συναυλίες, βόλτες στο μεταίχμιο. Ίσως να την έβλεπε κι αυτήν. Βρέθηκε σε ένα διάδρομο. Περπατούσε για ώρα, έψαχνε την έξοδο. Σε

ποιο μονοπάτι του μυαλού του είχε χαθεί; Τι παιχνίδια του έπαιζε πάλι ο νους του; Αναζητούσε κάποιον ήχο, μια μελωδία, διαφυγή.

Είχε ξαναδεί τον διάδρομο πολλές φορές. Την έξοδο δεν την είχε βρει ποτέ. Συνήθως το όνειρο τελείωνε απότομα. Σαν αυτά που πέφτεις. Περπατούσε μόνος στη σιωπή. Βρήκε ένα μαχαίρι. Παραξενεύτηκε. Το πήρε στο χέρι του, βαρύ, κοφτερό. Ακούμπησε τη λεπίδα. Μάτωσε στο δάχτυλο. Ταράχτηκε. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, κρύωνε. Ξαφνικά ακούστηκε μουσική. Πήρε το μαχαίρι κι άρχισε να περπατάει γρήγορα. Όσο προχωρούσε η μουσική δυνάμωνε. Αφουγκράστηκε. Ήταν η δική του μουσική. Έτρεχε για να μην τη χάσει, να μη σταματήσει. Άκουγε γέλια και ομιλίες. Και τη φωνή του να τραγουδά. Όσο πλησίαζε δυνάμωναν. Είδε τον Γιώργο και τον Νίκο στο στούντιο. Να ηχογραφούν το δίσκο, να μιλάνε, να γελάνε. Άκουγε τη φωνή του να τραγουδάει αλλά δεν ήταν εκεί. Δεν τον έβλεπαν. Ούτε κι ο ίδιος όμως έβλεπε τον εαυτό του. Τους φώναζε μα δεν τον άκουγαν. Πήγε μπροστά στον Γιώργο. Τον έσπρωξε. Αυτός συνέχισε να παίζει χωρίς να τον νιώσει, χωρίς να τον βλέπει, χωρίς να τον ακούει. Στα χέρια του είχε ακόμα το μαχαίρι. Φαινόταν το μόνο αληθινό πράγμα γύρω του. Το κρατούσε σφιχτά, στα χέρια του που έτρεμαν.

Ήχος τηλεφώνου. Θείο δώρο. Σωσίβιο.

«Μπράβο αδερφούλη, μπράβο! Έχει γίνει χαμός από το πρωί! 1.000.000 ακροάσεις μέσα σε 3 ώρες! Σχόλια, άπειρα σχόλια από κάτω!» του έλεγε η Έλλη ενθουσιασμένη.

«Ποια σχόλια, που; Δεν καταλαβαίνω!» ο Ορφέας ταραγμένος σκεφτόταν μόνο το μαχαίρι, τον διάδρομο, τον Γιώργο κι ένιωθε ανακουφισμένος που ήταν όνειρο.

«Μόλις έφυγες το βράδυ, ο Γιώργος κάθισε κι έφτιαξε το βίντεο από την ηχογράφηση σας. Ανέβασε στο ίντερνετ το “Life of a great sinner”! Τέλειο! Πρέπει να το δεις! Ορφέα, μην μαλώνετε άλλο. Τον πήραν τηλέφωνο από δύο δισκογραφικές. Θα ψάξουν κι εσένα.»

«Έλλη φοβάμαι» ψιθύρισε ο Ορφέας. Ένιωθε ακόμα να πέφτει στο κενό αλλά το συναίσθημα που τον τύλιγε αυτή την φορά ήταν φόβος.

«Τι φοβάσαι; Αυτό δεν περίμενες τόσο καιρό; Την αναγνώριση;» η Έλλη συνέχιζε ενθουσιασμένη.

«Όχι αυτό, το άλλο. Εμένα. Φοβάμαι εμένα. Αυτά τα όνειρα που δεν ελέγχω. Που έρχονται τα βράδια.» Πρώτη φορά άρθρωνε τη λέξη όνειρο. Δεν της είχε αναφέρει ποτέ τίποτα.

«Όνειρα, ποια όνειρα; Δεν σε καταλαβαίνω. Νομίζω κοιμάσαι ακόμα. Σε κλείνω να ξυπνήσεις, πιες καφέ και δες το βίντεο!» ακούστηκε η φωνή της και το τηλέφωνο έκλεισε.

Τότε είδε όλα τα μηνύματα που είχε στο κινητό του. Συγχαρητήρια κι επιδοκιμαστικά σχόλια από άτομα που είχε καιρό να δει, καιρό να μιλήσει. Έψαξε στο ίντερνετ. Το βίντεο τους έπαιζε παντού.

Τις επόμενες μέρες δεν έμεινε καθόλου μόνος. Ο Γιώργος κι ο Νίκος ήταν συνεχώς μαζί του. Δεν συζήτησαν ξανά γι' αυτό το βράδυ. Σαν να μην έγινε ποτέ. Ίσως ήταν καλύτερα έτσι. Ξαναέγραψαν το δίσκο έχοντας περισσότερο χρόνο στο στούντιο. Άλλαξαν τις ενορχηστρώσεις. Κανόνιζαν την παρουσίαση του δίσκου και συναυλίες που δεν θα έπαιζαν πια σαν support μπάντα. Αφίσεις, συνεντεύξεις, δισκογραφικές. Ο Γιώργος τα οργάνωνε όλα.

Ένας καινούριος κόσμος που δεν είχαν ποτέ φανταστεί ανοιγόταν μπροστά τους. Ο Ορφέας ζούσε στον καινούριο αυτό κόσμο σαν ξένος, σαν κάποιος άλλος, θεατής. Δεν γευόταν τη χαρά, τη δόξα, τον θαυμασμό. Τα έβλεπε να περνούν από μπροστά του μα δεν τα άγγιζε. Δεν είχε πολύ χρόνο να σκεφτεί. Απλά ακολουθούσε. Σαν μαριονέτα. Κάποιος άλλος κουνούσε τα νήματα κι αυτός υπάκουγε. Φρόνημα.

Οι μέρες περνούσαν, οι μήνες άλλαζαν, μα δεν υπήρχε χρόνος.

Τον δίσκο έβγαλε τελικά μια δισκογραφική που τους είχε προσεγγίσει. Ο Γιώργος επέμενε. Τους έλεγε συνεχώς πως κάπως έπρεπε να ζήσουν. Δεν σημαίνει ότι συμβιβάζονταν. Οι ιδέες τους ήταν οι ίδιες. Αλλά το σύστημα ήταν έτσι κι αρκετά προσπάθησαν μόνοι. Ο Νίκος συμφωνούσε στο θέμα της δισκογραφικής. «Είμαστε καλλιτέχνες, αλλά αυτό είναι το σύστημα, πρέπει να παίζουμε με τους κανόνες του. Αλλιώς να βγάζουμε μουσική μόνο για εμάς. Είναι κι αυτό μια δουλειά σαν όλες τις άλλες», έλεγε συχνά σαν να προσπαθούσε να πείσει τον εαυτό του.

Ο Ορφέας δεν ήθελε, διαφωνούσε, αλλά δεν μπορούσε, δεν είχε δυνάμεις να μαλώνει άλλο. Τον φόβιζε η μοναξιά, τον τσάκιζε ο φόβος. Προτιμούσε να είναι μαζί με τους άλλους σε αυτό. Τώρα που τον σταματούσαν στον δρόμο και τον αναγνώριζαν, δεν μπορούσε να είναι μόνος, έπρεπε κάπως να μπορέσει να το διαχειριστεί.

Είχε τρεις μήνες να γράψει καινούριο τραγούδι, τρεις μήνες να ονειρευτεί μουσικές. Είχε αυστηρό πρόγραμμα, κοιμόταν ελάχιστες ώρες. Απανωτές πρόβες. Ο Γιώργος είχε σταματήσει τη δουλειά του για τις καλοκαιρινές συναυλίες, τον πίεζε να δουλεύουν σκληρά. Θα εμφανίζονταν σε ένα μεγάλο φεστιβάλ με μπάντες από όλον τον κόσμο, θα ήταν οι μόνοι από την Ελλάδα.

Στις πρόβες έπαιζε χωρίς ψυχή, μηχανικά. Κουρασμένος. Στις συναυλίες όμως, άλλαζε. Μόλις έβλεπε τον κόσμο στα πόδια του

μεταμορφωνόταν. Άγγιζε ξανά το όνειρο. Ανακαλούσε τον πόθο. Η φωνή του ενωνόταν με χιλιάδες φωνές. Πάνω σκοτάδι, κάτω, στη σκηνή, φως. Ήθελε να μείνει στο φως. Τον πλημμύριζε. Μέθεξη. Ζούσε διπλά. Ζούσε γι' αυτές μόνο τις στιγμές.

Μεγάλος διάδρομος. Ο γνωστός διάδρομος, αλλά σκοτάδι. Πηχτό. Δεν έβλεπε τίποτα. Βρήκε έναν αναπτήρα στην τσέπη του και τον άναψε για να βλέπει. Ησυχία. Δεν υπήρχε μουσική. Άκουγε μόνο την ανάσα του, το καρδιοχτύπι του. Το δάχτυλό του έκαιγε. Κανένας ήχος, μόνο σιωπή, έλλειψη, αγωνία. Κρύος ιδρώτας και τρεμάμενα χέρια. Άκουσε κάτι σαν κλάμα. Αργό, μακρόσυρτο, γυναικείο κλάμα. Άρχισε να τρέχει. Το κλάμα δυνάμωνε! Πλησίαζε. «Μήπως ήρθε η ώρα; Μήπως την πλησιάζω;», σκεφτόταν. «Είμαι τόσο κοντά, τόσο κοντά! Άννα εσύ είσαι; Μίλα μου!» Αλλά το κλάμα εξακολουθούσε, δυνατότερο. Λυγμός. «Άννα μη φοβάσαι, εδώ είμαι, με ακούς; Έρχομαι!»

Ήχος τηλεφώνου. Πετάχτηκε ιδρωμένος. Ήταν η Έλλη. Ούρλιαζε.

«Ο Γιώργος! Περπατούσε μόνος το βράδυ! Γυρνούσε σπίτι! Είμαι στο νοσοκομείο, έλα γρήγορα!»

«Ποιο νοσοκομείο; Τι λες, τι έγινε;» ρώτησε ο Ορφέας χαμένος ακόμα στο όνειρο του και προσπαθώντας να καταλάβει.

«Στον Ευαγγελισμό! Τον μαχαίρωσαν...» ακούστηκε πνιχτά και μετά κλάμα.

Στο δρόμο σκεφτόταν το διάδρομο, το κλάμα και το μαχαίρι. Τη ζωή, το θάνατο και το μεταίχμιο. Την Άννα. Την θλίψη που τον βύθιζε η σκέψη της. Την ηδονή του πόνου. Τον Γιώργο και ξανά το μαχαίρι. Φοβόταν. Αναζητούσε μια εξήγηση. Το μυαλό του είχε κολλήσει στο όνειρο, όλα ένα κουβάρι. Ξανά και ξανά επαναλαμβανόμενα το σκεφτόταν. Βομβαρδισμός σκέψεων. Κατακλυσμός. Τόσες συμπτώσεις μαζεμένες. Τι συμβαίνει με τα όνειρά του; Δεν μπορεί να ήταν τυχαία.

Έφτασε στο νοσοκομείο. Η Έλλη έπεσε πάνω του. Τα δάκρυα της κυλούσαν τώρα στα δικά του μάγουλα. Ο Γιώργος ζούσε αλλά ήταν σοβαρά, στην εντατική. Έπρεπε να περιμένουν. Κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς είχε συμβεί. Μάλλον ληστεία. Έλειπε το πορτοφόλι του. Έκανε συχνά νυχτερινές βόλτες στο κέντρο, εκεί ήταν το σπίτι τους, ποτέ δεν είχε πρόβλημα. Ένας περαστικός τον βρήκε κάτω πεσμένο και κάλεσε ασθενοφόρο. Ήρθε γρήγορα. Δεν είδε κανέναν ύποπτο κοντά.

Ποτέ δεν μπορούσε να σκεφτεί ότι η σιωπή της Έλλης μπορούσε να κάνει τόσο θόρυβο. Εκκωφαντική σιωπή που σου τρυπάει τα αυτιά. Ένα βάρος έκατσε στο στήθος του και η καρδιά του σφίχτηκε. Πρώτη

φορά είδε την αδερφή του σε αυτή την κατάσταση, σκιά του εαυτού της, με μαύρους κύκλους κάτω από κόκκινα μάτια, κουρασμένη, εξαντλημένη. Αναζητούσε το χέρι του κοιτώντας το κενό, δεν μιλούσε, μόνο έκλαιγε. Δεν είχε φανταστεί ποτέ την αντιστροφή των ρόλων τους και ανέτοιμος να σταθεί όρθιος, έσπασε.

Η Έλλη βυθιζόταν σε μια θάλασσα, ανήμπορη να αναπνεύσει. Ο κόσμος κατέρρεε και τους έπαιρνε όλους μαζί. Ευχόταν να ξυπνήσει από τον πιο πικρό της εφιάλητη. Προσευχόταν. Αυτό μόνο μπορούσε να κάνει.

«Ορφέα, υπάρχει λες θεός;» τον ρώτησε στωικά αναζητώντας μια ανέλπιδη κατάφαση.

Ήθελε να της μιλήσει, να της πει τα πάντα για τη σιωπή και τον διάδρομο, για το μεταίχμιο, τον θεό και τον διάβολο, μα σώπασε. «Δεν μπορεί να μην υπάρχει, δεν μπορεί» της ψιθύρισε. «Πρέπει να υπάρχει ένα νόημα σε όλο αυτό, μια εξήγηση. Αλλιώς θα παλεύαμε μάταια, μόνοι στο χάος. Αλλιώς δεν θα υπήρχε ομορφιά, δεν θα υπήρχε μουσική.» της είπε θλιμμένα και προσπαθούσε τρυφερά να σκουπίσει τα δάκρυά της.

Ο Ορφέας ένιωθε ξανά μόνος. Ο Γιώργος στην εντατική, η Έλλη στο νοσοκομείο. Πήγαινε για παρέα αλλά δεν μιλούσαν. Η Έλλη σε μια γωνία, αυτός δίπλα της και ένας περιοδικός, επαναλαμβανόμενος ήχος ανάμεσά τους. Μπιιιιιιπ.

Σκεφτόταν συνεχώς το θάνατο, την απώλεια, την ανυπαρξία. Ή μήπως μια καινούρια κατάσταση; Ή μήπως το μεταίχμιο; Ζούσε τόσο κοντά στο μεταίχμιο; Έμπλεκε τους δύο κόσμους; Κι αυτά τα όνειρα. Ήταν δικά του ή κάποιος άλλος του τα έδειχνε; Παραίσθηση ή αλήθεια; Έβλεπε όσα θα γίνουν; Οι σκέψεις του, μόνο ερωτήσεις αναπάντητες. Πονοκέφαλος.

Στην αρχή φοβόταν να κοιμηθεί μη ξαναδεί το όνειρο με τον διάδρομο. Έπινε πολλούς καφέδες, περνούσε τις νύχτες στο νοσοκομείο με την Έλλη. Δεν ήθελε να την αφήσει μόνη. Έκλειναν τα μάτια του μόνο το πρωί, για λίγο. Χωρίς όνειρα. Δεν ξεκουραζόταν αρκετά, δεν έτρωγε πολύ, αδυνατίζε.

Άφηνε ανοιχτή τη μουσική τα βράδια γιατί δεν μπορούσε τη βασανιστική σιγή. Αλλά δεν μπορούσε να κοιμηθεί αν και πλέον ήθελε. Σταμάτησε τελείως τους καφέδες. Έκλεινε τα μάτια μα στριφογύριζε στο κρεβάτι. Οι παλμοί υψηλοί, υπερένταση, αϋπνία. Ούτε μουσική μπορούσε να παίξει, ούτε παρηγοριά έβρισκε πουθενά. Τα χέρια του έτρεμαν και δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί.

Είχαν περάσει έξι μήνες από την τελευταία φορά που έγραψε μουσική. Οι σκέψεις του τον βύθιζαν σε σκοτεινότερες αβύσσους. Δοκίμασε με υπνωτικά χάπια. Ύπνος βαθύς. Χωρίς όνειρα. Προσπαθούσε ξανά, κοιμόταν με δυσκολία, δεν άκουγε πια μουσικές. Φοβόταν περισσότερο. «Καλύτερα ο διάδρομος από το τίποτα. Καλύτερα η αγωνία. Είναι μια λύση. Πρέπει να ξαναβρώ τη μουσική μου. Να ακούσω μελωδίες, να τις παίξω στην κιθάρα. Ίσως κάπου, σε μια γωνία, κάποτε καταφέρω να τη βρω κι αυτή. Για πόσο καιρό μπορεί ένας μουσικός να γράφει χωρίς έρωτα, χωρίς πάθος; Θνητός. Λειψός. Καταδικασμένος. Μακριά από την αθανασία των ερωτευμένων», σκεφτόταν και η καρδιά του γέμιζε θλίψη.

Το επόμενο πρωί, η Έλλη ήταν κάτωχωρη. Καμμία βελτίωση ακόμα, η κατάσταση του Γιώργου κρίσιμη. Του έπιασε δυνατά το χέρι και τον τράβηξε δίπλα της. «Έτσι ήταν λοιπόν; Έτσι ζεις κι εσύ τρία χρόνια; Με τόση θλίψη; Πότε περνάει αυτό; Αυτή η έλλειψη, αυτή η απώλεια, αυτό το κενό; Νιώθω να χάνομαι.» τον κοιτούσε και τα μάτια της βγάζαν σπίθες.

Δεν τον είχε ρωτήσει ποτέ τόσα χρόνια. Ήταν πάντα δίπλα του, μοιραζόταν το βάρος του αλλά ποτέ δεν τολμούσε να μιλήσει, να ρωτήσει για την Άννα. Σιωπηλή συμφωνία μεταξύ τους. Για να μη ζωντανεύει ο πόνος.

«Την κουβαλάω μαζί μου. Δεν μπορώ να την ξεχάσω. Την αναζητώ κάθε βράδυ στον ύπνο μου, νομίζω πως γι' αυτήν παίξω μουσική, όχι τόσο για μένα. Για να την ξαναβρώ. Για να συνεχίσω. Για να αντέξω. Όταν δεν την ακούω, φοβάμαι. Πιο πολύ από όλα φοβάμαι τη σιωπή. Νομίζω πως έχω συνηθίσει αυτό το συναίσθημα. Να την αναζητώ για να γεμίσω και πάλι να την ξαναχάνω.» της είπε ο Ορφέας.

«Ο πόνος; Πέρασε λίγο ή είναι ο ίδιος;» η Έλλη κρατιόταν από πάνω του. Αν την άφηνε, θα έπεφτε.

«Σαν να με ρουφάει η θλίψη αλλά και σαν να την αποζητώ. Δεν θέλω να την αφήσω, δεν θέλω να ξεχάσω. Την έχω ανάγκη για να συνεχίσω. Ένας φαύλος κύκλος. Είναι σαν να ζω στο μεταίχμιο, δεν την αφήνω να φύγει. Δεν με αφήνει να φύγω. Παγιδευμένοι κι οι δύο. Μα εγώ να ποθώ την ελευθερία αλλά να μη φεύγω από αυτό το αδιέξοδο. Αχ πόσο τη μισώ!» Τα λόγια του βγήκαν αργά. Δεν το είχε ομολογήσει ποτέ, ούτε στον ίδιο του τον εαυτό.

Ο Ορφέας άφησε την Έλλη, ταραγμένος με τα λόγια που μόλις είπε, έκανε ένα βήμα πίσω και άρχισε να απομακρύνεται. Ήθελε να πάει στα βραχάκια να σκεφτεί.

«Μη φύγεις, όχι τώρα, περίμενε. Σε χρειάζομαι. Πολύ.» του φώναξε.

«Θα ξαναγυρίσω, μάλλον. Αργότερα.» της είπε ενώ είχε ήδη απομακρυνθεί. Τότε ήταν που ένιωσε ένα δυνατό χτύπημα στην πλάτη. Γυρνώντας είδε την Έλλη όπως δεν την είχε ξαναδεί, θυμωμένη, αλαφιασμένη να τον πιάνει από τη μπλούζα του και να τον τραβάει.

«Παλιοεγωιστή γύρνα πίσω! Γελοίο! Θα έπρεπε να ντρέπεται! Ξύπνα επιτέλους, σου μιλάω!» του φώναζε ενώ ο Ορφέας που δεν περίμενε ποτέ αυτή την αντίδραση από την αδερφή του είχε κοκκαλώσει.

«Μια φορά σε χρειάζομαι κι εγώ δίπλα μου κι εσύ φεύγεις μακριά, με εγκαταλείπεις για να πας να κρυφτείς στον κόσμο σου! Όπως κάνεις πάντα! Ακόμα και τώρα! Για πόσο ακόμα θα ζεις έτσι; Πότε θα μεγαλώσεις;» του είπε και ο Ορφέας προσπαθούσε να την αγκαλιάσει σαν υπνωτισμένος ενώ αυτή τον έσπρωχνε.

«Συγγνώμη.» Ήταν το μόνο που μπόρεσε να πει. Απέφυγε το βλέμμα της από ντροπή. Άδειος.

Ο χρόνος σταμάτησε. Του φάνηκε πως έχανε την ψυχή του. Τη μόνη σανίδα σωτηρίας. Το νησάκι στη μέση της θάλασσας. Έπεφτε από ψηλά, όπως στο όνειρό του, στο κενό. Από κάτω του το χάος.

Δύο μέρες μετά, ο Γιώργος ξύπνησε. Η κατάσταση του σταθεροποιήθηκε αλλά ήθελε χρόνο. Μπορούσε να μιλήσει και οι γιατροί ήταν αισιόδοξοι. Η Έλλη καθόταν συνεχώς στο πλάι του, τον φρόντιζε, του διάβαζε, του χαμογελούσε. Απέφευγε τον Ορφέα σαν να μην είχαν τίποτα να πουν, αυτοί που μιλούσαν μόνο με τα μάτια.

Ο Ορφέας προσπαθούσε να συνέλθει. Έμενε άπνους, μόνος, με κλειστά τα παράθυρα έπιανε την κιθάρα του μα δεν μπορούσε να παίξει. Τα χέρια του δεν κινούνταν στα τάστα, κολλημένα. Η φωνή του δεν έβγαине. Έχανε την Έλλη, έχανε τη μουσική. Την Έλλη που είχε πάλι δικίο. Όπως πάντα. Σκεφτόταν την Άννα που ήταν εκεί με την απουσία της, που δεν τον άφηνε να προχωρήσει. «Την μισώ! Πως έχω γίνει έτσι; Ντρέπομαι για τις σκέψεις μου, για τις αγωνίες μου. Αντί να πάω παρακάτω, αντί να συνεχίσω, να ζήσω τη ζωή, βυθίζομαι όλο και πιο βαθιά στα μονοπάτια του μυαλού μου, κρύβομαι εκεί, μόνος μου υψώνω τείχη σε όλους. Πάντα αδύναμος, δειλός. Μόνο η μουσική μου νόμιζα πως μου είχε απομείνει. Και τώρα δεν μπορώ να παίξω ούτε νότα! Τι μου έμεινε λοιπόν; Τίποτα. Καμμιά ελπίδα. Είναι άρρωστο όλο αυτό. Τώρα το καταλαβαίνω. Φαντάζει τόσο λογικό, σαν η μόνη διέξοδος κι όμως είναι παράλογο. Ηδονίζομαι από τον πόνο και τον αποζήτη! Δεν μπορώ να ξεφύγω από αυτόν τον μαύρο κύκλο.»

Μόλις ξημέρωσε πήγε στο νοσοκομείο να δει τον Γιώργο. Ήθελε να του μιλήσει, είχε τόσα να του πει. Ένιωθε πως έπρεπε να του ζητήσει συγγνώμη, είχε ένα περίεργο αίσθημα ενοχής. Του πήγε ένα περιοδικό

με την τελευταία τους συνέντευξη που είχε μόλις δημοσιευτεί. Πίστευε ότι ο Γιώργος θα χαρεί καθώς ήταν αυτός που πάντα έτρεχε και ζητούσε συνεντεύξεις και δημοσιότητα. Αντίθετα μόλις ο Γιώργος είδε το περιοδικό κοίταξε από την άλλη πλευρά.

«Χαίρομαι που είσαι εδώ μαζί μας. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο φοβηθήκαμε.» είπε ο Ορφέας και του έπιασε το χέρι.

Ο Γιώργος ήταν σκυθρωπός, χλωμός, αλλαγμένος. Δεν μιλούσε.

«Οι γιατροί λένε πως όλα τώρα θα πάνε καλά. Τα δύσκολα πέρασαν. Σε λίγο καιρό όλα θα είναι όπως παλιά» του είπε και τα μάτια του είχαν δακρύσει. Σκεφτόταν πως λίγες μέρες ωρίτερα πίστευε ότι δεν θα του ξαναμιλήσει ποτέ, ότι ήταν χαμένος.

Ο Γιώργος εξακολουθούσε να τον κοιτάει θλιμμένα.

«Γιώργο τι συνέβη αυτό το βράδυ; Θυμάσαι; Ποιος ήταν αυτός με το μαχαίρι, τι ήθελε από εσένα, θυμάσαι; Χρήματα; Μαλώσατε; » ο Ορφέας ρώτησε αυτό που αναρωτιόταν κάθε μέρα καθώς το όνειρο του ακόμα τον βασάνιζε. Αναζητούσε μια εξήγηση στις συμπτώσεις. Απελπισμένα.

«Ορφέα, ξέρεις ποιο είναι το αντίθετο του αυτόχειρα;» τον ρώτησε σιγανά.

Η ερώτηση σου σαν να τρύπησε τον Ορφέα στο στήθος. Τον κοίταξε γεμάτος περιέργεια. Γιατί να του κάνει αυτή την ερώτηση; Δεν του απάντησε τίποτα και ο Γιώργος συνέχισε.

«Ο μελλοθάνατος Ορφέα. Ο χτυπημένος που θέλει, που παλεύει να ζήσει μα βλέπει τη ζωή του να τελειώνει. Το νήμα να κόβεται απότομα. Ξαφνικά. Γιατί οι αυτόχειρες που τόσο σε γοητεύουν και θαυμάζεις είχαν την πολυτέλεια να διαλέξουν. Κανείς δεν έστρεψε εναντίον τους το μαχαίρι. Αυτοί Ορφέα είχαν το μαχαίρι στο χέρι τους. Το μαχαίρι, που ο μελλοθάνατος δεν έχει.»

«Τι είναι αυτά που λες τώρα. Δεν σε καταλαβαίνω. Με τρομάζεις. Εγώ φοβάμαι τον θάνατο, τον τρέμω, δεν τον αναζητάω. Γιατί μου λες για αυτόχειρες; Δεν είμαι σαν αυτούς! Δεν είμαι! Δεν μπορώ πια να παίξω μουσική!» ούρλιαξε ο Ορφέας νευριασμένος. Μια χορδή είχε τεντωθεί. Οι φλέβες του λαιμού του είχαν διασταλεί, κρύος ιδρώτας άρχισε να τον λούζει.

Αυτή την ώρα μπήκε στο δωμάτιο η Έλλη. Περίμενε απέξω για να τους δώσει λίγο χρόνο. Άκουσε την κραυγή του Ορφέα και άνοιξε απότομα την πόρτα. Ο Γιώργος εξακολουθούσε να τον κοιτάει έντονα αν και πολύ κουρασμένος.

«Πως ήταν; Όταν ήσουν στην εντατική κοιμισμένος. Τι ένιωθες; Μπορούσες να ακούσεις κάτι; Ή απόλυτη σιωπή;» τον ρώτησε αγχωμένα καθώς δεν μπορούσε να κρατηθεί.

«Σταμάτα! Τι είναι αυτά που τον ρωτάς; Είσαι πραγματικά απίστευτος!» του είπε η Έλλη θυμωμένα και προσπάθησε να τον βγάλει απότομα από το δωμάτιο. «Θέλει ηρεμία και ξεκούραση! Γιατί τον ταράζεις;»

«Δεν ήθελα να τον ταράξω. Λυπάμαι ειλικρινά.» της απάντησε ο Ορφέας και περίμενε να τον συγχωρέσει όπως πάντα. Όπως παλιά. Αλλά κάτι είχε αλλάξει. Στο βλέμμα της. Στη σχέση τους. Βγήκε από το νοσοκομείο και ήθελε να τρέξει. Να πάρει ανάσα. Οξυγόνο.

Ο Ορφέας περπατούσε γρήγορα, δεν έβλεπε μπροστά του χαμένος στις σκέψεις του. Η Έλλη, ο Γιώργος, η Άννα. Όλοι τον εγκατέλειπαν. Ή μπορεί αυτός να ήταν που τους εγκατέλειψε.

Στην Πανεπιστημίου γινόταν πορεία. Κόσμος έτρεχε, γύρω του φωνές, πανικός, οδοφράγματα. Αστυνομικοί πετούσαν δακρυγόνα. Όλα γύρω του κατέρρεαν, δεν ήξερε από που να πιαστεί. Έπεσε επάνω στο μπλόκο χωρίς σκέψη, τίποτα δεν είχε νόημα. Τα μάτια του έτσουζαν, ο λαιμός του έκαιγε αλλά συνέχισε καταπάνω τους. Φαινόταν η μόνη λύση για να νιώσει ζωντανός. Για να αντέξει τον πόνο. Του φάνηκε πως αντίκρουσε γνώριμες μορφές, πρόσωπα γνωστά από μian άλλη ζωή που εδώ και τρία χρόνια είχε αφήσει πίσω του.

«Αυτός ήμουν κάποτε, δεν ήμουν τόσο φοβισμένος σαν τώρα. Πολεμούσα μαζί με τους άλλους, είχα άλλα όνειρα, για ζωή, για δικαιοσύνη, έσπαγα τα τείχη του τρόμου, δεν τα έχτιζα γύρω μου. Γιατί άλλαξα; Τότε ήμασταν πολλοί, κρατιόμασταν ο ένας από τον άλλο. Πότε άρχισε να με ενδιαφέρει μόνο ο εαυτός μου; Απομόνωση, εσωστρέφεια, απόγνωση. Τότε άρχισαν κι αυτά τα όνειρα. Που έχουν περισσότερο νόημα από την πραγματικότητα. Να αναζητώ την Άννα τις νύχτες και να με τρώει η μεγαλομανία μου. Σαν όλοι να περιμένουν κάτι από εμένα. Να γίνω μεγάλος μουσικός. Ή να πεθάνω. Να μοιάσω σε αυτούς που αγαπώ από παιδί. Αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Κι εγώ να βυθίζομαι σε αυτό. Να παραμυθιάζομαι. Να το πιστεύω. Μοιρολατρικά. Μάταια.» μιλούσε στον εαυτό του ενώ δεν μπορούσε να δει καλά γύρω του. Παντού καπνοί. Κραυγές.

Τότε δίπλα του είδε μια κοπέλα πεσμένη κάτω. Με ξανθά μακριά μαλλιά. Κοιτάχτηκαν για ένα δευτερόλεπτο, οι σκέψεις του διακόπηκαν απότομα. Έπιασε το κεφάλι της για να προφυλαχτεί. Έτρεξε προς το μέρος της για να τη βοηθήσει. «Σταματήστε, μην την πλησιάζετε! Μην τη χτυπάτε! Σταματήστε!» ούρλιαζε. Άπλωσε το χέρι να την πιάσει. Μια κρότου λάμψης έσκασε μπροστά του, δεν έβλεπε τίποτα. Έπιασε

τα αυτιά του. Βουητό. Δεν άκουγε τίποτα, ο χρόνος είχε σταματήσει. Σκοτάδι. Κάποιος έπεσε πάνω του, τον έσπρωξε με δύναμη και βρέθηκε κι αυτός κάτω. Η καρδιά του έχανε χτύπους, η ανάσα του κόπηκε.

Σκοτάδι. Δεν ακουγόταν τίποτα. Σιωπή. Πυκνή ομίχλη. Ο Ορφέας προσπαθούσε να δει στο σκοτάδι, να ακούσει στη σιωπή. «Εγώ δεν γεννήθηκα μόνος, δεν μπορώ να πεθάνω μόνος γαμώτο» ψιθύριζε. Πονούσε. Ξαφνικά του φάνηκε πως άκουσε μακριά, μια κιθάρα να παίζει αργά blues. Γύρισε το κεφάλι του προς τα εκεί που ακούγονταν οι νότες.

«Σε έψαχνα καιρό. Θέλω να σε ρωτήσω, αυτά τα δύο μόνο υπάρχουν; Η σιωπή και το μεταίχμιο; Τίποτα άλλο;» Η μουσική συνέχιζε αργά. Δεν έβλεπε κανέναν.

«Μίλα μου! Σε ακούω, ξέρω πως είσαι εδώ! Εγώ ανήκω στο μεταίχμιο; Ή στη σιωπή; Είμαι κι εγώ σαν εσάς; Πρέπει, πρέπει να πεθάνω τώρα, εδώ; Στα 27 μου;» ρώτησε ο Ορφέας περιμένοντας να δει τον Robert Johnson να τον περιμένει στο σταυροδρόμι, αλλά κανείς δεν του απάντησε. Ήταν μονάχα ο άνεμος. Οι νότες σκόρπισαν στον άνεμο και χάθηκαν κι αυτές. Άρχισε να κρυνώνει, έτρεμε.

«Μοναξιά, απέραντη, αιώνια μοναξιά και βαθύ σκοτάδι. Φωνάζω και κανείς δεν με ακούει. Που είναι οι άλλοι; Γιατί δεν βλέπω τίποτα;» ο Ορφέας φώναζε, φώναζε δυνατά, η κραυγή του έσκισε τον αέρα και περίμενε. Άκουσε μόνο την ηχώ της φωνής του που σε λίγο έσβησε κι αυτή.

Σκόρπιες σκέψεις. Βαθιά ανάσα, πόνος στο στήθος. Κενό. Για ένα λεπτό σκεφτόταν πως είχε έρθει η ώρα. Πως όλες του οι σκέψεις, όλες του οι πράξεις τον οδήγησαν εκεί. Στην αρχή και στο τέλος. Πως μάλλον δεν θα πονέσει. Πως θα είναι σαν ύπνος. Ύπνος με μουσική. Ας έχει τουλάχιστον μουσική. Πως όλα ήταν λάθος. Πως έχανε τα πάντα. «Μου είπες ψέματα! Ψέματα! Είμαι μόνος μου. Δεν υπάρχει τίποτα, κανείς εδώ! Ή δεν ανήκω εδώ. Δεν ανήκω εδώ.» ψιθύρισε και μια βαθιά, αιώνια θλίψη τον τύλιξε.

Ένιωσε μια ζέστη στα χείλη του. Μια ανάσα στο πρόσωπό του. Δεν έβλεπε όμως τίποτα. Την άκουσε όμως. Άκουσε τη φωνή της. Πως θα μπορούσε να έχει ξεχάσει τη φωνή της;

«Ορφέα μου, αγάπη μου. Δεν έπρεπε να έρθεις εδώ ακόμα. Είναι πολύ νωρίς. Πολύ νωρίς. Σε έβλεπα να πλησιάζεις και σε απέφευγα καιρό, να μη με βρεις, να μην με ακούσεις, να μην φτάσεις ως εδώ. Κι εσύ όλο και πλησιάζεις, όλο και πλησιάζεις.»

Ο Ορφέας προσπάθησε να την αγγίξει. Άπλωνε το χέρι του μα δεν άγγιζε τίποτα. «Άσε με να σε αγγίξω, άσε με να σε δω. Γιατί μου κρύβεσαι; Ξέρεις πόσο καιρό σε αναζητώ;» μιλούσε και δάκρυζε. «Εσύ είσαι αυτή που έφυγες νωρίς! Κι εγώ από τότε χάνομαι. Δεν ξέρω που βρίσκομαι, πως να συνεχίσω, τι να κάνω!»

«Εσύ δεν με αφήνεις να φύγω. Γιατί αναζητάς ακόμα τον πόνο; Γράφεις μόνο θλιμμένη μουσική. Θεσ να τα ξεχάσεις όλα; Να αφήσεις το μεταίχμιο και να γυρίσεις πίσω; Να με ξεχάσεις; Μια ανάμνηση θα γίνουν όλα, μία θολή ανάμνηση. Θα τα ξεχάσεις όλα, και τον πόνο και την αγωνία και αυτά που λέμε τώρα.» του είπε η Άννα και ο Ορφέας ένιωθε να βυθίζεται πιο βαθιά, να κρύνει πιο πολύ. Η καρδιά του να σταματάει.

«Όλα; Πώς να ξεχάσω εσένα; Και η μουσική μου; Και η ευτυχία; Πως θα βρω την ευτυχία χωρίς εσένα και χωρίς τη μουσική μου;» ούρλιαξε.

«Έφτασες μέχρι εδώ για μένα. Μα δεν μπορούμε να είμαστε μαζί εδώ. Δεν μπορείς να βρεις εδώ την ευτυχία. Ούτε κι εμένα. Μόνο οι αναμνήσεις μας, τίποτα παραπάνω. Τίποτα άλλο δεν υπάρχει.»

«Μείνε λίγο ακόμη μαζί μου, κρύνω. Φοβάμαι, δεν μπορώ να πεθάνω μόνος.» της είπε τρέμοντας, αλλά δεν πήρε απάντηση. «Άννα, Άννα... Μη φεύγεις. Μείνε εδώ. Έχω τόσα πολλά να σου πω. Ξέρεις πόσο μόνος νιώθω όταν σε θυμάμαι;» ψιθύριζε την ώρα που μια μελωδία πλημμύρισε το μυαλό του και όλες του τις αισθήσεις. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια του, του ζέσταιναν το πρόσωπο και η μουσική δυνάμωνε.

Μελωδία πιάνου, η πιο θλιμμένη μελωδία που άκουσε ποτέ, ανάβλυζε από μέσα του ελλειπτική, μελαγχολική, δραματική, μαζί με την πνοή του. Η μουσική των αγγέλων, σκέφτηκε. Πλησιάζει. Ένιωθε κάτι υγρό στο μέτωπό του και ζέστη στους ώμους του. Κάποιος τον άγγιζε.

«Ορφέα είσαι καλά; Με ακούς; Ορφέα; Άνοιξε τα μάτια σου!» άκουσε μια άγνωστη φωνή να τον καλεί. Προσπάθησε να ανοίξει τα μάτια αλλά ο ήλιος τον τύφλωσε. Η ξανθιά κοπέλα με τα μακριά μαλλιά στεκόταν από πάνω του και τον ακουμπούσε στους ώμους. Του έβρεχε το μέτωπο με νερό και τον καλούσε πίσω, στη ζέστη, στο φως. Ο Ορφέας άνοιξε τα μάτια του, κοίταξε την κοπέλα με τα ξανθά μαλλιά και της χαμογέλασε.

Οι στίχοι από τα τραγούδια είναι των:

**Robert Johnson- Crossroad blues*

***Pink Floyd-Nobody home*